

— Ну що, вирушаємо?

— Як накажеш, моя повелителько.

Люсія гмикнула і рушила вперед мерехтливим овальним коридором. Віктор без особливого ентузіазму поплентався за нею. За якусь хвилю вони опинилися перед великими та важеними старовинними дверима. Віктор натиснув на масивну позолочену клямку, двері зарипіли і подалися вглиб тьмяного передпокою. З внутрішнього боку над одвірком тягнувся металевий трос, на якому висіла невеличка гиря. «Дотепно», — усміхнувся Віктор. Двері зачинилися самі, без жодної автоматики. Так воно, напевно, й було насправді.

Віктор та Люсія піднялися сходами на другий поверх і потрапили до яскраво освітленого залу. На стінах висіли старовинні картини у широких дерев'яних рамах, а посередині на постаментах стояли порепані статуї з потьмянілого каменю, у яких були відбиті руки, вуха, носи та інші частини тіла. Один атлет за дві з лишком тисячі років позбувся інтимного місця разом із фіговим листком, і Віктор зупинився, щоб морально підтримати бідаку. Люсія мимоволі схопила його за руку і відразу ж, зойкнувши, відпустила. Віктор також

аж поки зовсім не закінчився. Далі перед ними простяглася безліса скеляста місцевість, переважно вкрита травою з рідкими заростями чагарників, а подекуди — зовсім гола. На небі з'явилися перші легкі хмаринки, і коли вони набігали на сонце, ставало дещо легше.

— Давай трохи перепочинемо, — невдовзі втомлено попросив товариша Віктор, — ноги вже зовсім не тримають. Може, повернемося назад, до лісу?

— Ні, назад краще не повертатись, — хитнув головою Валдіс. — Он, дивися, можна присісти під тією скелею, у затінку. А там он і кущики недалеко...

Вони пройшли ще трохи дорогою, потім звернули праворуч і, діставшись до невисокої, але крутої, майже прямовисної скелі, присіли під нею. Віктор витягнув із рюкзака пачку галет, Валдіс — щось своє, і вони обидва стали мовчки жувати. Запили обід водою, перекинулись кількома словами про погоду. Невдовзі Віктор відчув, що у нього злипаються очі, і не став цьому опиратися — підклавши під голову рюкзак, вмовився просто на землі. Думати не хотілося ні про що, навіть про неймовірний випадок із Василем, і він навіть незчувся, як задрімав.

До дійсності його повернув крик. У ньому було щось таке, що змусило відразу зірватись на ноги. За кільканадцять метрів, неподалік від куща чагарнику в напруженій позі застиг Валдіс, а навпроти нього

стояла якась схожа на собаку звірюка і тихо, але зловісно гарчала.

— Боже мій, Віку!!! — знову закричав Валдіс. — Воно хоче кинутись на мене!!!

— Спокійно, тільки не рухайся! — гукнув у відповідь Віктор, відчувши, як у нього затрусилися руки й ноги. — Зачекай, я зараз!

Думка про те єдине, що можна було зробити для порятунку товариша та й, зрештою, самого себе, прийшла миттєво. Не відводячи очей від звіра, Віктор присів біля рюкзака і, розщипнувши його, відразу правою рукою намацав і витягнув гарпун. Потім поліз лівою і врешті знайшов стрілу. В цей час тварюка зайшлася скаженим гавкотом і ще ближче підступила до Валдіса. «Напевно, якась здичавіла собака!» — промайнуло в голові у Віктора, поки він неслухняними руками закладав стрілу. Нарешті зброя була наготові, вперта у потужну пружину стріла без розведених лап, хоча й із затупленим кінцем, виглядала достатньо грізно.

— Тримайся, друже! — вигукнув Віктор, підводячись. — Я йду на допомогу!

Але тут звірюка кинулась на Валдіса і з моторошним гарчанням вчепилася зубами йому в стегно. Валдіс заверещав, відсахнувся назад і повалився на землю, однак одразу ж звівся на лікті і став кулаком гамселити тварину по голові.

— Назад!!! — відчайдушно заволав Віктор і кинувся до товариша. — Назад, падлюко, стерво, мерзото, паскудо!!! Назад!!!

хвилю його обличчя стало настороженим, однак невдовзі вуста торкнула божевільна посмішка. Бластер виявився на місці.

Сівши назад у крісло, Ліно пересвідчився, що зброя заряджена, зняв її з запобіжника і повернув дулом до себе. Крижаний погляд смерті пронизав його наскрізь, долоні вмить покрились огидним липким потом. Довго тривала ця німа дуель, та зрештою бластер полетів у куток, а Ліно, закривши кулаками очі, глухо застогнав:

— Боягуз... Тюхтій! Слинько сопливий! Ган-чірка!

Він підвівся, рушив до ліжка і, шепочучи: «Боже мій, як це все безглуздо... як дико... мамо моя...», — впав обличчям додолу.

До тьми його повернув відеофонний виклик, цього разу зовнішній. Спочатку Ліно не хотів озиватись, але потім підвівся і неохоче кинув:

— Прошу.

У кімнаті з'явився начальник патрульної бази.

— Добридень, лейтенанте, — якимось по-домашньому привітався він.

— Салют, командоре, — за звичкою підвівся Ліно.

— Сідай, сідай, — змахнув рукою начальник. — Як твоє здоров'я?

— Спасибі, уже все гаразд.

— Вибач, що турбую. Тут така справа. У нас завершила роботу комісія, що розбирала твою поведінку під час патрулювання, однак до якогось

категоричного висновку так і не дійшла. Фактично ти начебто й порушив наказ командира, але, з іншого боку, мав на це деякі формальні підстави. Так що основна загроза минула, і коли ти захочеш продовжити службу в нас, то можеш особливо не турбуватись. Я тебе відстою.

Ліно опустив голову.

— Даруйте, командоре, — тихо промовив він, — я ще остаточно не вирішив, однак... Швидше за все, я проситиму перевести мене назад, до Космічної поліції...

Легка тінь образи набігла на обличчя начальника бази, але одразу ж зникла.

— Я розумію тебе, хлопче, — важко зітхнув він. — Усі ми любили Горана, і ніхто не може досі збагнути, що сталося. Так раптово, не передавши на базу жодного слова... Може, тобі щось відомо?

— Відомо... дещо... — промовив Ліно, і враз його щоки вкрились червоними плямами. — Я знаю, що Горан... — він затнувся і раптом майже закричав: — Горан був найдобрішим, найчеснішим, найсміливішим з усіх, кого я знав! Він був найкращою людиною в цілому Всесвіті!!!

— Я розумію тебе, хлопче, — збентежено про бурмотів начальник бази, — вибач мене, старого...

Він відключився, і Ліно відразу ж круто вилаяв себе. Потім знову приліг, заплющив очі й подумки сказав: «Пробачте, капітане, може, я зробив щось не так?».

ЗМІСТ

Реальна мандрівка	3
Поразка	211
Я, Володар	303
Вікно.	339